Kriminālprocess Nr.11517039114

Lieta K31-146-15/4

SPRIEDUMS
LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rīgā 2015.gada 28.maijā

Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesa šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētāja tiesnese D.Treija,

piedaloties prokurorei I.Savčenko,

aizstāvei zvērinātai advokātei K.Groznei-Kļusovai,

iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu, kurā

/pers. E/, personas kods /personas kods/,

apsūdzēts Krimināllikuma 179.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Tiesa

k o n s t a t ē j a

/pers. E/ izdarīja svešas mantas prettiesisku iegūšanu, ja to izdarījusi persona, kurai šī manta uzticēta (piesavināšanās) šādos apstākļos:

2014.gada 27.februārī /pers. E/, veicot mājas /adrese/ jumta remontu, piedāvāja /pers. F/ iegādāties četrus jumta logus kopējā vērtībā par 1 000 *euro*. /pers. F/ piekrita un 2014.gada 27.februārī pārskaitīja uz /pers. E/ norādīto personas, kura nezināja par /pers. E/ nodomu (turpmāk – Persona), bankas kontu Nr.LV84UNLA0050012768128 naudu 1 000 *euro* apmērā jumta logu iegādei. Persona 2014.gada 27.februārī /adrese/ noņēma /pers. E/ pārskaitīto naudas summu par logiem, un nekavējoties to atdeva /pers. E/. /pers. E/ jumta logus /pers. F/ nepiegādāja, savukārt viņam uzticēto naudu 1 000 *euro* apmērā logu iegādei, pirmstiesas izmeklēšanā precīzi nenoskaidrotā laikā, tīši, mantkārīgu tieksmju vadīts, realizējot viņam radušos noziedzīgo nodomu, kas vērsts uz minētās naudas piesavināšanos, iztērēja savām personīgajām vajadzībām, tādējādi to piesavinoties.

Ar savām prettiesiskajām darbībām /pers. E/ piesavinājās cietušajam /pers. F/ piederošu naudu 1 000 *euro* apmērā.

Ar šādām darbībām **/pers. E/ izdarīja Krimināllikuma 179.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu.**

Iztiesāšanas laikā apsūdzētais /pers. E/ savu vainu visā viņam izvirzītajā un tiesas sēdē uzturētajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 179.panta pirmās daļas atzina pilnībā, izdarīto nožēloja, kā arī pilnā apjomā atzina cietušā pieteikto kaitējuma kompensāciju. Lūdza lietā neveikt pierādījumu pārbaudi, norādot, ka viņam pilnībā saprotama pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālā būtība un sekas.

Procesā iesaistītās personas uzturēja apsūdzētā lūgumu – neizdarīt lietā pierādījumu pārbaudi.

Tiesa, izskaidrojot procesā iesaistītajām personām pierādījumu pārbaudes neizdarīšanas procesuālo būtību un sekas, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 499.pantam, nolēma neveikt lietā pierādījuma pārbaudi, jo apsūdzētais atzīst savu vainu visā viņam izvirzītajā apsūdzībā pēc Krimināllikuma 179.panta pirmās daļas, un piekrīt pierādījumu pārbaudes neizdarīšanai, kā arī tiesai, pēc krimināllietas materiālu pārbaudes, nav šaubu par apsūdzētā vainu viņam izvirzītajā un tiesas sēdē uzturētajā apsūdzībā.

Tiesa atzīst, ka apsūdzētā darbības ir kvalificētas pareizi, un viņa vaina ir pierādīta pilnībā, līdz ar to /pers. E/ ir atzīstams par vainīgu un sodāms Krimināllikuma 179.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 527.panta trešās daļas nosacījumiem, pierādījumu analīze un to uzskaitījums spriedumā nav nepieciešams.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta otrās daļas prasībām, nosakot apsūdzētajam soda veidu, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī vainīgā personību.

Saskaņā ar Krimināllikuma 7.panta trešo daļu apsūdzētā /pers. E/ 2014.gada 27.februārī izdarītais noziedzīgais nodarījums pēc Krimināllikuma 179.panta pirmās daļas klasificējams kā tīšs mazāk smags noziegums.

No apsūdzības faktisko apstākļu izklāsta izriet, ka apsūdzētais /pers. E/ ar tiešu nodomu un apzināti prettiesiskām darbībām ir vērsies pret īpašumu, apdraudot /pers. F/ mantiskās intereses, piesavinoties savā īpašumā valdījumā uzticētu svešu mantu – finanšu līdzekļus, tādā veidā nodarot cietušajam reālu materiālo zaudējumu.

Tiesas sēdē, pārbaudot apsūdzētā /pers. E/ personību raksturojošos datus, noskaidrots: dzimis /datums/– Jelgavā; Latvijas Republikas pilsonis, nav deklarētas dzīvesvietas, precējies, apgādībā divi nepilngadīgi bērni *[lietas 68.-71., 99.lapa*]; ar pamatskolas izglītību; VSIA „Rīgas psihiatrijas un narkoloģijas centra" Psihiatriskās palīdzības dienesta uzskaitē nav reģistrēts [*lietas 51.lapa*]; kopš 2003.gada atrodas VSIA „Ģintermuiža" narkologa

uzskaitē [*lietas 67.lapa*] ; /pers. E/ īpašumā nav reģistrētu transportlīdzekļu [*lietas 36.lapa*]; 2014.gada pirmajā pusgadā ir bijis reģistrēts VSAA sistēmas datos kā algota persona [*lietas 41.-43.lapa*], taču pēc apsūdzētā vārdiem – algotu darbu nestrādā un līdz apcietinājumam strādāja gadījuma darbus; uz lietas izskatīšanas brīdi /pers. E/ ir pieci likumīgā spēkā stājušies notiesājoši spriedumi; trīs sodāmības dzēstas [*lietas 15.-17.; 72.-74.; 153.-157.lapa*]:

1) Ar Jelgavas tiesas **2003.gada 7.oktobra** spriedumu pēc Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas, 175.panta trešās daļas, piemērojot Krimināllikuma 50.panta pirmo daļu un 55.panta pirmo daļu, ar brīvības atņemšanu uz 2 gadiem, sodu nosakot nosacīti, ar pārbaudes laiku uz 1 gadu 6 mēnešiem. Nolēmums stājies likumīgā spēkā 2003.gada 18.oktobrī. Sodāmība dzēsta.

2) Ar Dobeles rajona tiesas **2006.gada 22.septembra** spriedumu pēc Krimināllikuma 262.panta otrās daļas, ar naudas sodu 640,29 *euro* apmērā, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 3 gadiem. Nolēmums stājies likumīgā spēkā 2006.gada 22.septembrī. Pamatsods izciests – naudas sods samaksāts 2006.gada 15.decembrī. Sodāmība dzēsta.

3) Ar Jelgavas tiesas **2008.gada 14.janvāra** spriedumu pēc Krimināllikuma 175.panta trešās daļas, piemērojot Krimināllikuma 55.panta pirmo daļu, 51.panta pirmo daļu, ar brīvības atņemšanu uz 1 gadu 6 mēnešiem, sodu nosakot nosacīti, ar pārbaudes laiku uz 1 gadu 6 mēnešiem, atņemot transportlīdzekļa vadīšanas tiesības uz 1 gadu 8 mēnešiem 19 dienām. Nolēmums stājies likumīgā spēkā 2008.gada 25.janvārī. Sodāmība dzēsta.

4) Ar Jelgavas tiesas **2012.gada 22.oktobra** spriedumu pēc Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas, ar piespiedu darbu 120 stundu apjomā. Nolēmums stājies likumīgā spēkā 2012.gada 2.novembrī. Sods izciests – piespiedu darbs izpildīts 2013.gada 2.martā. [*lietas 39., 151.lapa*]. Sodāmība nav dzēsta uz šajā lietā inkriminētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdi.

5) Ar Jelgavas tiesas **2014.gada 10.marta** spriedumu pēc Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas, ar piespiedu darbu 180 stundu apjomā. Nolēmums stājies likumīgā spēkā 2014.gada 21.martā. Ar Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.decembra lēmumu piespiedu darbs aizstāts ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 38 dienām. Nolēmums stājies likumīgā spēkā 2015.gada 7.janvārī [*lietas 77., 151., 152.lapa*]. Sods nav izciests; sodāmība nav dzēsta.

Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. E/, neapstrīdot savas faktiskās darbības un to juridisko kvalifikāciju, norādīja, ka noziedzīgo nodarījumu izdarīja ģimenes un smagu materiālo apstākļu dēļ – ģimenē risinājās šķiršanās process un trūka finanšu līdzekļu sociālo vajadzību apmierināšanā. Uzsvēra, ka apcietinājumā pavadītais laiks ir spējis mainīt viņa līdzšinējos dzīves uzskatus, lai turpmāk atturētos no jaunu likumpārkāpumu izdarīšanas. Nosakot sodu, lūdza ņemt vērā, ka apsūdzētā apgādībā ir ģimene; pēc atbrīvošanās no apcietinājuma apsūdzētajam tiks nodrošināta deklarēta dzīvesvieta un algots darbs SIA „/Nosaukums/", turklāt darba sezonas laikā apsūdzētais spēs samērā īsā laika posmā atlīdzināt cietušajam radīto materiālo zaudējumu pilnībā.

Krimināllikuma 5.panta pirmā daļa paredz, ka nodarījuma (darbības vai bezdarbības) noziedzīgumu un sodāmību nosaka likums, kas bija spēkā šā nodarījuma izdarīšanas laikā.

Spēkā esošajā likuma redakcijā noteikts, ka par Krimināllikuma 179.panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu soda ar brīvības atņemšanu uz laiku līdz diviem gadiem vai ar īslaicīgu brīvības atņemšanu, vai ar piespiedu darbu, vai ar naudas sodu, konfiscējot mantu vai bez mantas konfiskācijas.

Atbilstoši Krimināllikuma 46.panta ceturtās daļas noteikumiem brīvības atņemšanas sodu par kriminālpārkāpumu un mazāk smagu noziegumu piemēro, ja soda mērķis nav sasniedzams, nosakot kādu no attiecīgā panta sankcijā paredzētajiem vieglāka soda veidiem.

Tiesa, nosakot apsūdzētajam soda veidu, izvērtējot lietas materiālos esošos /pers. E/ personību raksturojošos datus, noziedzīgā nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, atzīst, ka vainīgajam par izdarīto noziegumu, ir nosakāms reāls brīvības atņemšanas sods, kā to lūdza arī prokurore tiesas debatēs, bez panta sankcijā paredzētā papildsoda – mantas konfiskācija, jo lietā nav norādīta /pers. E/ konfiscējamā manta, kā to nosaka Krimināllikuma 42.pants.

Lemjot par konkrēta kriminālsoda piemērošanu, tiesa ņem vērā būtisku apstākli – /pers. E/, būdams fiziska, pieskaitāma persona, kura jau ir sasniegusi Krimināllikumā paredzēto kriminālatbildības vecumu un, būdama agrāk vairākas reizes sodīta, kad jau ir izveidojusies un nostiprinājusies tiesiskā apziņa par to, ka konstatējot kādas personas darbībā vai bezdarbībā noziedzīga nodarījuma sastāvu, juridiski tiek atzīts ne tikai noziedzīga nodarījuma izdarīšanas fakts, bet arī novērtēts tā kaitīgums, paredzot par to smagāko juridiskās atbildības veidu – kriminālatbildību, nedzēstas sodāmības laikā izdarījis jaunu mazāk smagu noziedzīgu nodarījumu, vērstu pret fiziskās personas mantisko interešu apdraudējumu.

Minētais ļauj izdarīt secinājumu, ka /pers. E/ pēc vairākkārt piemērotajiem un izciestajiem sodiem jau ilgstošā laika posmā neprot faktus, notikumus un sekas izvērtēt objektīvi, un viņam ir būtiskas grūtības sasniegt sabiedrībā noteiktus sociālos rezultātus (resocializēties), ko faktiski apliecina soda efektivitātes kritērijs – recidīvs.

Lai arī no apsūdzētā tiesas sēdē sniegtiem paskaidrojumiem secināms, ka /pers. E/ ir pilnībā apzinājies savu prettiesisko rīcību un viņam ir gribas diktēts lēmums turpmāk atturēties no likumpārkāpumiem, izveidojot kādas pozitīvas pārmaiņas esošajā dzīvesveidā, vērtību organizācijā un uzvedības korekcijā; apsūdzētā apgādībā ir nepilngadīgi bērni; pēc atbrīvošanās no apcietinājuma, apsūdzētais tiks nodrošināts ar algotu darbu un deklarētu dzīvesvietu, tiesa secina, ka minētais relatīvi pozitīvais personības raksturojums nevar būt pamatā tam, lai nesaņemtu kriminālsodu par jau izdarītu noziegumu, ar kuru ir apdraudētas konkrētas fiziskās personas īpašuma intereses, kas ir valsts ekonomikas attīstības pamats. Turklāt noziegumam nav piedēvējams gadījuma raksturs, jo noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas brīdī apsūdzētā psihiskās darbības procesi nebija skarti un noziedzīgā nodarījuma izdarīšana bija /pers. E/ brīvas gribas izpausme, kam nav nekāda sakara ar sociālām īpatnībām – ģimenes stāvoklis un mantiska rakstura problēmas.

Izvēlētā soda veida noteikšanā tiek vērtēts arī tāds fakts, ka lietas izskatīšanas laikā /pers. E/ ir pārkāpis viņam piemērotā drošības līdzekļa nosacījumus, apzināti maldinājis tiesībsargājošās iestādes un izvairījies no tiesas, kas bijis pamatā bargāka drošības līdzekļa noteikšanā un kriminālprocesa apturēšanā līdz brīdim, kad apsūdzētais tiks atrasts.

Tā kā no lietas materiāliem izriet, ka Krimināllikuma vispārprofilaktiskā iedarbība līdz šim nav spējusi nodrošināt iespējamos pasākumus /pers. E/

resocializācijā, tiesa secina, ka izskatāmās lietas ietvaros arī Krimināllikuma 49. un 55.panta nosacījumi par vieglāka soda noteikšanu vai nosacītu notiesāšanu /pers. E/ nav piemērojami, jo tiesa nav guvusi pārliecību, ka vainīgais, sodu neizciešot, turpmāk likumpārkāpumus neizdarīs. Turklāt, atbilstoši Krimināllikuma jēgai, atbildību pastiprinoša apstākļa esamība un agrākā sodāmība, kas nav noņemta vai dzēsta likumā noteiktā kārtībā, izslēdz minēto pantu piemērošanu.

Minētais dod tiesai pamatotu secinājumu, ka Krimināllikuma 35.pantā definēto preventīvo mērķu sasniegšanā, tieši konkrētā persona ir jāizolē no sabiedrības un ierastā dzīvesveida, lai pēc iespējas samazinātu iespējamos riskus fizisko un juridisko personu īpašuma apdraudējumam, tādēļ apsūdzētajam par izdarīto noziedzīgo nodarījumu, ir nosakāms reāls brīvības atņemšanas sods.

Saskaņā ar Krimināllikuma 46.panta trešās daļas prasībām, nosakot apsūdzētajam soda mēru, tiesa ņem vērā atbildību mīkstinošos un pastiprinošos apstākļus.

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu tiesa par apsūdzētā /pers. E/ atbildību mīkstinošu apstākli atzīst savas vainas vaļsirdīgu atzīšanu un izdarītā nožēlošanu.

Tāpat saskaņā ar Krimināllikuma 47.panta otro daļu tiesa par apsūdzētā /pers. E/ atbilstību mīkstinošu apstākli atzīst to, ka vainīgais lietas iztiesāšanas laikā ir atlīdzinājis cietušajam ar noziedzīgo nodarījumu radīto kaitējumu 50 *euro* jeb 5% apmērā no pieteiktās kaitējuma kompensācijas summas par nodarīto mantisko zaudējumu, jo šis fakts norāda uz vainīgās personas pozitīvu rīcību jau pēc noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas.

Saskaņā ar Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 1.punktu tiesa par apsūdzētā atbildību pastiprinošu apstākli atzīst to, ka noziedzīgais nodarījums veido noziedzīgu nodarījumu recidīvu, ko veido Jelgavas tiesas 2012.gada 22.oktobra spriedums.

Turklāt, nosakot apsūdzētajam sodu, tiesa ņem vērā, ka /pers. E/ ir izmantojis Kriminālprocesa likuma 21.pantā paredzētās tiesības uz sadarbību ar kriminālprocesa veikšanai pilnvaroto personu, kas izpaudusies vienkāršāka procesa veida izvēlē, tādā veidā nodrošinot efektīvāku krimināltiesisko attiecību taisnīgu noregulējumu, taču tas nav atzīstams par patstāvīgu atbildību mīkstinošu apstākli Krimināllikuma 47.panta izpratnē, jo atbilstoši Kriminālprocesa likuma 499.pantam, viens no kritērijiem, lai vispār krimināllietu varētu izskatīt bez pierādījumu pārbaudes, ir apsūdzētā vainas atzīšana un izdarītā nožēlošana.

Nosakot /pers. E/ soda mēru, tiesa ņem vērā, ka apsūdzētajam ir atzīti divi atbildību mīkstinoši apstākļi un viens atbildību pastiprinošs apstāklis; ar lietas materiāliem apsūdzētajam nav konstatēti tādi veselības traucējumi, kas liegtu izciest tiesas noteikto sodu, tādēļ atzīst, ka /pers. E/ par izdarīto noziedzīgo noziegumu ir nosakāms Krimināllikuma 179.panta pirmās daļas sankcijā paredzētais brīvības atņemšanas sods, kas pietuvināts panta sankcijas minimālajam apmēram.

Krimināllikuma 50.panta piektā daļa noteic, ka tiesa nosaka galīgo sodu pēc noziedzīgu nodarījumu kopības, ja pēc sprieduma spēkā stāšanās konstatēts, ka persona vainīga vēl citā noziedzīgā nodarījumā, ko tā izdarījusi pirms sprieduma spēkā stāšanās pirmajā lietā, soda laikā ieskaitot sodu, kas pilnīgi vai daļēji jau izciests pēc pirmā sprieduma.

No lietas materiāliem redzams, ka /pers. E/ ar Jelgavas tiesas 2014.gada 10.marta spriedumu atzīts par vainīgu un sodīts pēc Krimināllikuma 185.panta pirmās daļas, ar piespiedu darbu 180 stundu apjomā. Nolēmums stājies likumīgā spēkā 2014.gada 21.martā. Ar Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.decembra lēmumu piespiedu darbs aizstāts ar īslaicīgu brīvības atņemšanu uz 38 dienām. Nolēmums stājies likumīgā spēkā 2015.gada 7.janvārī [*lietas 77., 151., 152.lapa*]. Sods nav izciests, sodāmība nav dzēsta.

Ievērojot lietā konstatēto, tiesa secina, ka apsūdzētajam /pers. E/ galīgais sods nosakāms pēc noziedzīgu nodarījumu kopības ar Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.decembra lēmumu saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu, piemērojot daļēju sodu saskaitīšanas principu, jo apsūdzētais apzināti ignorē Latvijas Sodu izpildes kodeksā reglamentētos krimināLsodu izpildes pamatprincipus – lai notiesātais pildītu likumu un atturētos no jaunu noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas.

Izskatāmā kriminālprocesa ietvaros /pers. E/ atradies apcietinājumā no 2014.gada 14.maija līdz 2014.gada 15.maijam, kā arī no 2015.gada 12.aprīļa līdz lietas izskatīšanai tiesā – 2015.gada 28.maijam, kas saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu ieskaitāms /pers. E/ soda termiņā [*lietas 24., 29., 137.lapa*].

Ar Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesas 2015.gada 29.janvāra lēmumu /pers. E/ grozīts ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Kriminālpolicijas pārvaldes 2.biroja 2.nodaļas inspektores E.Gāzes 2014.gada 15.maija lēmumu piemērotais drošības līdzeklis – uzturēšanās noteiktā vietā – uz apcietinājumu [*lietas 31., 126.-129.lapa*].

Kriminālprocesa likuma 249.panta pirmā daļa noteic – ja procesuālā piespiedu līdzekļa piemērošanas laikā ir zudis vai mainījies tā piemērošanas pamats, mainījušies piemērošanas nosacījumi, personas uzvedība vai ir noskaidroti citi apstākļi, kas noteica piespiedu līdzekļa izvēli, procesa virzītājs pieņem lēmumu par tā grozīšanu vai atcelšanu.

Ievērojot to, ka uz lietas izskatīšanas brīdi nav iestājušies Kriminālprocesa likuma 249.panta pirmās daļas nosacījumi, tad sprieduma izpildes nolūkā līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim, apsūdzētajam piemērotais drošības līdzeklis – apcietinājums, – atstājams negrozīts.

Kriminālprocesā par cietušo atzīts /pers. F/, kurš Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmās daļas noteiktajā kārtībā par /pers. E/ prettiesisko darbību rezultātā nodarīto mantisko zaudējumu, pirmstiesas kriminālprocesā pieteica kaitējuma kompensāciju 1 000 *euro* apmērā [*lietas 46., 93.lapa*].

Tiesas sēdē cietušais /pers. F/ uzturēja pieteikto kaitējumu kompensāciju uz tajā norādītajiem argumentiem, rakstiski apliecinot, ka apsūdzētais /pers. E/ lietas izskatīšanas laikā labprātīgi atlīdzinājis cietušajam ar noziedzīgo nodarījumu radīto kaitējumu 50 *euro* apmērā, līdz ar to uzturēja pieteikto kaitējuma kompensāciju par mantisko zaudējumu 950 *euro* apmērā.

Tiesas sēdē apsūdzētais /pers. E/ atzina cietušā pieteiktās un uzturētās kaitējuma kompensācijas apmēru, norādot, ka vēlas labprātīgi turpināt atlīdzināt cietušajam nodarīto mantisko zaudējumu pilnā apmērā, tiklīdz radīsies tāda iespēja.

Kriminālprocesa likuma 22.pantā deklarēts pamatprincips – personai, kurai ar noziedzīgu nodarījumu radīts kaitējums, ņemot vērā tās morālo aizskārumu, fiziskās ciešanas un mantisko zaudējumu, tiek garantētas procesuālas iespējas morālas un materiālas kompensācijas pieprasīšanai un

saņemšanai.

Kriminālprocesa likuma 350.panta pirmā daļa nosaka, ka kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu, savukārt minētā panta otrā daļa noteic, ka kompensācija ir krimināltiesisko attiecību noregulējuma elements, ko apsūdzētais samaksā brīvprātīgi vai uz tiesas nolēmuma pamata.

Tiesa, ievērojot minēto tiesisko regulējumu un objektīvi izvērtējot cietušā pieteikumu par nodarītā kaitējuma kompensāciju uzturētajā apmērā, atzīst, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms pilnā apjomā, jo radītā kaitējuma atlīdzināšana cietušajam ir galvenais līdzeklis viņa subjektīvo tiesību un likumīgo interešu aizskāruma novēršanā.

Ievērojot faktu, ka līdz lietas iztiesāšanai tiesā, kaitējums labprātīgi nav atlīdzināts pilnā apjomā, tad atbilstoši Kriminālprocesa likuma 353.panta pirmās daļas 1.punkta nosacījumiem, tiesas noteiktā kaitējuma kompensācija par mantisko zaudējumu nesegtajā daļā ir piedzenama no apsūdzētā /pers. E/ piedziņas veidā.

Tiesā apsūdzētā /pers. E/ aizstāvību īstenoja zvērināta advokāte K.Grozne-Kļusova, kurai saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 84.panta un Ministru kabineta 2009.gada 22.decembra noteikumiem Nr.1493 „Noteikumi par valsts nodrošinātās juridiskās palīdzības apjomu, samaksas apmēru, atlīdzināmajiem izdevumiem un to izmaksu kārtību", no valsts līdzekļiem izmaksājami 95,34 *euro*, kuru atlīdzināšanas pienākums, atbilstoši Kriminālprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punkta un 368.panta nosacījumiem, uzliekams apsūdzētajam /pers. E/.

Pamatojoties uz iepriekš minēto un saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 511.pantu, 512.pantu, 520.pantu, tiesa

n o s p r i e d a

/pers. E/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 179.panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, un noteikt sodu – brīvības atņemšana uz 6 (sešiem) mēnešiem.

Saskaņā ar Krimināllikuma 50.panta piekto daļu, šajā spriedumā noteiktajam sodam daļēji pieskaitot sodu, kas noteikts ar Jelgavas tiesas 2014.gada 10.marta spriedumu un aizstāts ar Dobeles rajona tiesas 2014.gada 23.decembra lēmumu, /pers. E/ noteikt galīgo sodu pēc noziedzīgu nodarījumu kopības – brīvības atņemšana uz 7 (septiņiem) mēnešiem.

Soda izciešanas termiņu /pers. E/ skaitīt no 2015.gada 28.maija.

Saskaņā ar Krimināllikuma 52.panta piekto daļu /pers. E/ soda termiņā ieskaitīt apcietinājumā pavadīto laiku no 2014.gada 14.maija līdz 2014.gada 15.maijam un no 2015.gada 12.aprīļa līdz 2015.gada 28.maijam.

/pers. E/ piemēroto drošības līdzekli – apcietinājums, – atstāt negrozītu līdz sprieduma spēkā stāšanās brīdim.

Noteikt /pers. F/ kaitējuma kompensāciju par mantisko zaudējumu 950 *euro* (deviņi simti piecdesmit *euro*) apmērā.

Piedzīt no /pers. E/ tiesas noteikto kaitējuma kompensāciju par mantisko zaudējumu 950 *euro* (deviņi simti piecdesmit *euro*) apmērā par labu /pers. F/.

Piedzīt no /pers. E/ valsts labā procesuālos izdevumus 95,34 *euro* (deviņdesmit pieci *euro*, 34 centi) par advokāta darbu tiesā, nosakot termiņu sprieduma labprātīgai izpildei šajā daļā, – 30 dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

Minētos procesuālos izdevumus iemaksāt: saņēmējs – Valsts kase; reģistrācijas Nr.90000050138; konta Nr.LV68TREL1060001239300; BIC kods TRELLV22, iemaksas mērķī norādot datus personas vai lietas identificēšanai. Samaksu apliecinošu dokumentu iesniegt Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā.

Spriedumu var pārsūdzēt desmit dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas apelācijas kārtībā Rīgas apgabaltiesas Krimināllietu tiesu kolēģijā, sūdzību vai protestu iesniedzot Rīgas pilsētas Zemgales priekšpilsētas tiesā.

Pilns spriedums pieejams no 2015.gada 5.jūnija.

Tiesnese D.Treija